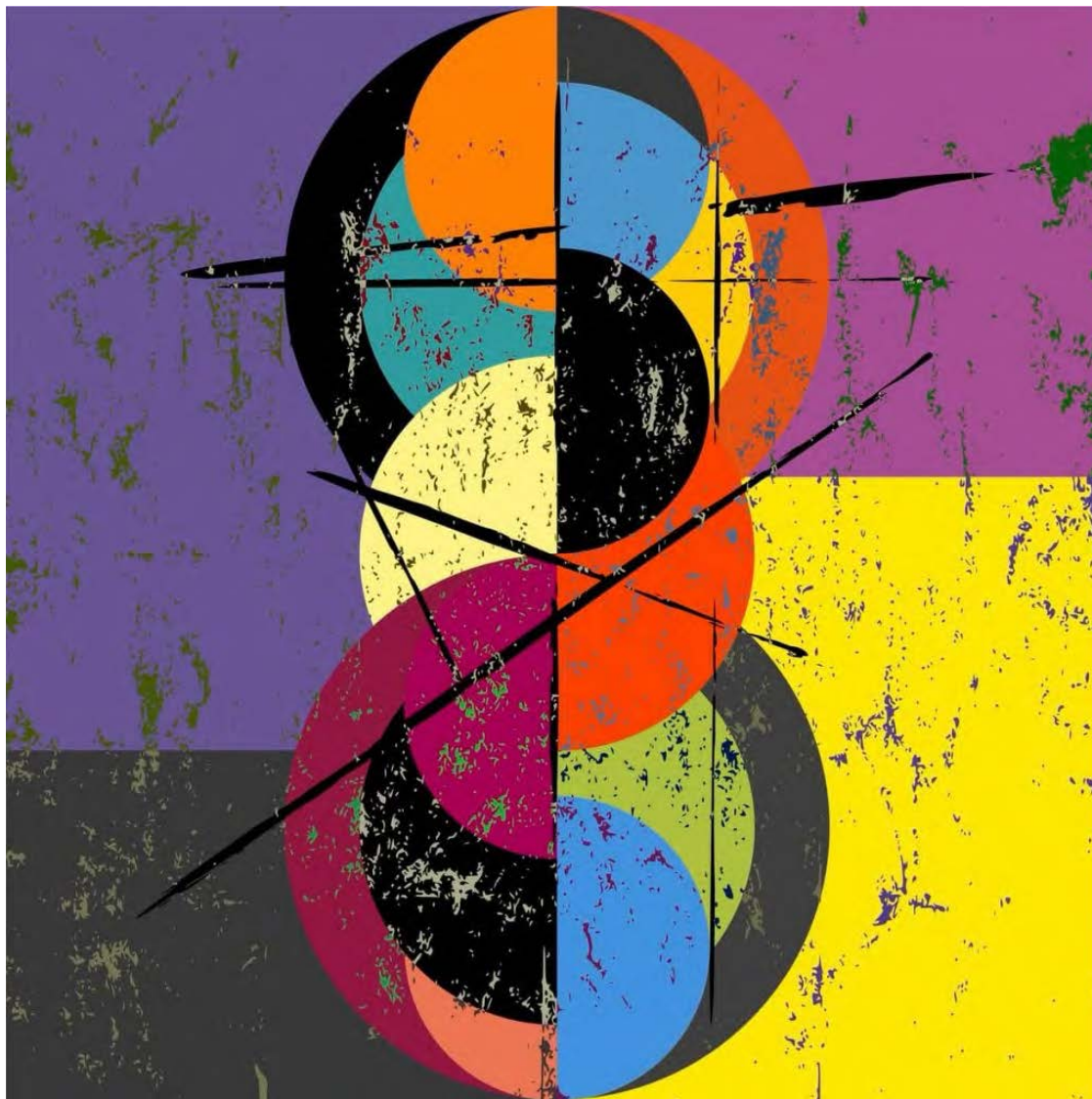

Bene Zoltán

HÁZASSÁG, TÖRÉS

[BOROTVAÉLEN]

2018-05-06 | **BOROTVAÉLEN, NOVELLA**

P. kiemelt egy újabb cidert a kanapé mellett álló dobozból, kinyitotta, hosszút kortyolt belőle. Bámulta tovább a konyhából beszivárgó sejtelmes fényben az ismeretlen testet. Vagy a nyitott hűtőajtó a fény forrása, gondolta magában újra, vagy egy foszforeszkáló szárnyú angyal, aki az ebédlőasztalon kuporog. Utóbbi a valószínűbb, tette még hozzá, talán félhangosan, talán csak magában. Az ölében mozdulatlanul hevert az idegen nő feje. Meglehet, elnyomta az álom, s már nem szenved olyan

nagyon, bizakodott P. A homálylásban is tisztán kivette a ráncokat az arcán. Olyan mélyek, hogy akár növényeket lehetne ültetni beléjük. Ismét hozzáért az őszes, átizzadt hajhoz. A tőle telhető legnagyobb gyengédséggel.

– Köszönöm, hogy itt lehetek – szólalt meg a nő rekedt, fáradt hangon.

P. megállapította magában, hogy mégsem alszik. Nem szólt, csak újabb hosszú korttyal kiürítette az üveget.

– És hogy meghallgattál – folytatta az ismeretlen az ölében. Különös, kifacsart pózban feküdt, a lába lelógott a szőnyegre, a fenéke teljes terjedelmével a kanapéhoz tapadt, csípőben azonban szinte derékszögben tört meg a teste, a törzse a pamlagon hevert, a feje P. combján nyugodott.

anomália

A Bandita jónevű kávéháznak számított mindig is, korábban délután négy órakor a legritkább esetben sem fordult elő benne részeg. Kivált nem nő. P. erre figyelt föl. Erre az anomáliára. Az őszes, jól öltözött asszony bizonytalan mozdulataira, ahogy egyik ír kávé a másik után emelte az ajkához. Aztán a kásás motyogásra. Végül a mély barázdákra az arcán. A nyolcadik ír kávé után lépett oda hozzá, és invitálta sétálni. A nő válaszra sem méltatta, elindult kifelé. A közeli ligetben letelepedett egy padra, újra motyogni kezdett. P. melléje ereszkedett.

– Egyszer nem fogtam csak a kezét, egyetlen egyszer – ezt vette ki a mormogásából, semmi egyebet.

minden bizonnal

Amikor az asszony szeme fönnakadt, P. hazacipelte, a lakásába, a kanapéjára, az ölébe. Az asszony magassarkú cipőjéről a híg sár szabályos, tojás alakú foltta gyülemlött a nappalija szőnyegén. P. úgy gondolta, ez a nő minden bizonnal elveszítette a gyermekét, aki hosszas, sokáig

hiábavalónak tűnő próbálkozás után fogant meg. Mindig gondosan, kéz a kézben keltek át az úton, ám most az egyszer valamiért külön-külön vágtak neki, talán figyelmetlenség vagy nézeteltérés miatt. Nem is kellett több, valami bedrogozott hülyegyerek rögvést el is csapta szerencsétlent. Ha nem így történt, hát egy anyuka gázolta el, aki a maga porontyával volt elfoglalva éppen, igazgatta rajta a kabátot a gyerekülésben, ezért nem figyelt, vagy az elgurult cumit kereste a pedálok alatt. Netán egy szerelmes férfi ütötte el a nyomorult lurkót, mert ahelyett, hogy az utat figyelte volna, arról képzelgett, miként hull majd le a ruha az imádott nőről aznap délután, a szerelmi légyotton, amire igyekezett. Bár az sem kizárt, hogy nem gyermeket, hanem szülőt veszített el a barázdált arcú asszony, az apját, az anyját, idős, rossz szemű embert, akire figyelnie kellett volna, de a legrosszabbkor kalandoztak el a gondolatai, s az öreg egy teherautó vagy a helyi járatos busz, netán a villamos alá sétált. Esetleg sérült unokaöcs vagy testvér lehetett az áldozat, morfondírozott P., miközben egyenletesen simogatta az asszony tarkóját, down-kóros, autista, retardált. Borotvaélen táncolunk, s nem elég, hogy feszt véres a talpunk, bármelyik pillanatban lecsúszhatunk a semmibe.

Amikor az asszony fölébredt, ismét köszönetet mondott, miközben fölemelte a fejét, fölült, megigazította csatakos haját.

- Bocsánat – szabadkozott a sárfoltra meredve.
- Nem történt semmi – csúszott ki P. száján, holott nagyon is nyilvánvaló, hogy történt. Vélhetően valami jóvátehetetlen. – Nem gond a sár – igazította ki saját magát.
- Én is mindig behordom.
- Én soha ezelőtt – suttogta az asszony. – Csak úgy összetörtem...

Olyan mélyet sóhajtott, akár egy tömegsír.

- Most el is megyek.

P. nem tartóztatta, nem tehetett érte semmit. Szerette volna tudni, mi történt, de nem akart faggatózni. Legfeljebb majd az újságokból, hírportálokból rekonstruálja az eseményeket, gondolta.

– Köszönöm, hogy segített, és hogy itt lehettem – a nő fölállt, a kabátját fölemelte a kanapé végéből.

– Megyek.

- Jobban érzi magát?
- Nem, azt nem mondanám.

Elindult az előszoba felé.

- Talán egy kicsikét, talán.
- Nem lesz baj?
- Nem, rendben leszek.

Az előszobában álltak, a nyitott bejárati ajtóban. A lépcsőházból rideg neonfény áradt a szemükbe. Hunyorogtak.

amint elengedi az ember

– Maga rendes ember – próbált P.-re mosolyogni a nő, ám mindössze egy ijesztő vicsorra futotta. – Magának biztosan nem kell fogni a kezét állandóan... mint másnak...

másoknak..., mert amint elengedi az ember, máris újabb kezek után kapkodnak...

- Hogyan? Miért? Miről van szó? – P. az asszony tekintetét kereste, az azonban csak lefelé nézett, a cipője orrát vizslatta, mint a szégyenkezők és a megalázottak.
- Mindegy, maga rendes ember... Isten áldja!

Az asszony, némiképpen bizonytalan léptekkel, távozott. P. becsukta mögötte a bejárati ajtót. Kisvártatva ugyanúgy tett a konyhában a hűtőszekrény ajtajával. A sejtelmes világosság mégsem szűnt meg, az árnyalata sem változott. Odakinn hajnalodott, az ablakon beszűrődött a pirkadat. P. alaposan körbenézett a lakásában. Foszforeszkáló szárnyakat sehol nem látott. Csak néhány ezüstös pókhálót a sarkokban.

kép | Kirsten Hinte, shutterstock.com